

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judcătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Ghenadie Nicolaev, Petru Moraru,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de partea vătămată Odainic Alexei și avocatul Moroi Andrian în numele inculpatului Lisnic Eugeniu, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Rezina din 24 aprilie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2017, în cauza penală în privința lui

Lisnic Eugeniu XXX,

născut la xxx, originar din s.xxx, domiciliat în xxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 02 iulie 2013 - până la 24 aprilie 2014 (instanța de fond);*
- 2. de la 19 mai 2014 - până la 05 februarie 2016, de la 01 august 2016 - până la 25 ianuarie 2017 (instanța de apel);*
- 3. de la 11 aprilie 2016 - până la 28 iunie 2016, de la 25 aprilie 2017 – până la 18 iulie 2017 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rezina din 24 aprilie 2014, Lisnic Eugeniu a fost condamnat:

- în baza art. 166¹ alin. (1) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 4 ani;

- în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 1 an și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 3 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele MAI pe un termen de 4 ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Lisnic Eugeniu, exercitând funcția de xxx, numit în funcție prin ordinul Ministrului Afacerilor Interne xxx, având xxx, și fiind astfel, conform art. 123 alin. (2) Cod penal - persoană publică, dat fiind faptul că era funcționar public cu statut special care deține grad special și, fiind investit cu drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, contrar art. 3 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale din 04 noiembrie 1950; art. 24 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova; încălcând grav prevederile art. 4 din Legea Republicii Moldova nr. 416 din 18.12.1990 „Cu privire la poliție”, care stipulează că în activitatea sa poliția mizează pe respectarea personalității cetățenilor, constituind un garant al apărării demnității, drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, precum și prevederile articolelor 12, 13, 14, 15 din aceeași Lege; dispozițiile punctelor 1, 3, 4 ale capitolului I și punctelor 1, 2 și 3 ale capitolului II din Regulile de aplicare a mijloacelor speciale de către colaboratorii organelor de interne și militarii trupelor de carabinieri ale Ministerului Afacerilor Interne (anexa nr.2), aprobate prin Hotărârea Parlamentului nr. 1275-XII din 15.02.1993; prevederile art. 4 alin.(1), alin. (2), alin. (4) lit. a), b), c), d), alin. (8), art. 5, 6 din Legea nr.218 din 19.10.2012 privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor speciale și a armelor de foc, care reglementează condițiile, particularitățile și temeiurile aplicării forței fizice; contrar prevederilor lit. d), f), g), m) ale pct. 15, precum și lit. a) - b) ale pct. 16 din Codul de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.481 din 10.05.2006, care îl obligau să nu aplice forța fizică, decât pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, să nu recurgă la forță cu excepția cazurilor de necesitate absolută și numai în măsura necesară atingerii unui obiectiv legitim, tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în orice circumstanță s-ar afla, să respecte Constituția și legile Republicii Moldova, a săvârșit infracțiunea de tratament inuman și degradant în următoarele circumstanțe:

Astfel, Lisnic Eugeniu, la 12 februarie 2013, în jurul orei 17⁰⁰, în xxx, aflându-se la hotarul terenurilor cet. Xxx și Xxx, în procesul acțiunilor de încărcare într-o căruță a cioclejilor pentru necesitățile sale personale de pe lotul cet. Caflanat Aurica, care se află la hotar cu terenul cet. Xxx, deși nu realiza acțiuni ce țin de atribuțiile lui de serviciu, totuși a acționat în baza

obligățiilor ce decurg din art. 22 al Legii nr. 416-XII din 18.12.1990 „cu privire la poliție”, care vizează fiecare colaborator al poliției, pe întreg teritoriul Republicii Moldova, indiferent de funcția pe care o deține, de locul în care se află în timpul sau în afara orelor de program. În acest sens, drept urmare a faptului că Xxx s-a apropiat de persoanele care încărcău ciocleji, cerându-le explicații, reproșându-le de ce au intrat fără permisiune cu căruța pe terenul său, prin ce a inițiat un conflict verbal, Lisnic Eugeniu, utilizând situația sa de serviciu, fiind persoană care acționează cu titlu oficial, apropiindu-se și prezentându-se ca polițist ce deține funcția de șef de post al localității, urmărind în mod ilicit scopul de se răzbuna și de a-l pedepsi pe Xxx pentru acțiunile acestuia considerate ilegale, fără temei și necesitate, intenționat, în mod ilegal, pentru a-și demonstra supremația, l-a supus pe ultimul unui tratament inuman și degradant, manifestat prin răsucirea mâinii stângi a lui XXx la spate, aplicarea cu genunchiul a două lovituri în regiunea abdomenului, iar după ce Xxx a căzut la pământ, i-a aplicat două lovituri cu piciorul în regiunea toracelui, cauzându-i lui Xxx, vătămări corporale medii sub formă de fractura coastei VIII pe dreapta pe linia axilară posterioară, ceea ce i-a cauzat dureri fizice și suferințe psihice, violență fizică care nu era necesară, nefiind determinată de comportamentul lui Xxx, umilindu-i astfel demnitatea.

Tot el, Lisnic E. în același loc și același timp, contrar prevederilor legale mai sus enumerate, intenționat aplicându-i lui Xxx, două lovituri cu piciorul în regiunea toracelui, i-a cauzat, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 688D din 09.04.2013, fractura coastei VIII pe dreapta pe linia axilară posterioară, care se atribuie vătămarilor corporale medii, cu dereglarea sănătății de lungă durată.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul Lisnic E., care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În argumentarea apelului a menționat că, instanța de judecată eronat a aplicat prevederile art. 314 Cod de procedură penală, nu a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate, astfel fiind apreciate critic declarațiile martorilor oculari Lomaca S., Lomaca A., Cuzmici N., Oleinic I., Ganea V. și Cuzmici N. La fel, a indicat că nemotivat a fost respinsă cererea apărării de a fi verificat *clișeul radiologic* a umărului stâng, cutiei toracice pe numele părții vătămate; a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, principiul contradictorialității prevăzut de art. 24 Cod de procedură penală, fiind puse la

baza sentinței de condamnare numai probele acușării, precum și eronat au fost apreciate declarațiile părții vătămata Xxx.

La fel a conchis că fapta incriminată nu întrunește elementele infracțiunilor imputate, deoarece la baza sentinței au fost puse doar circumstanțele invocate de procuror, declarațiile martorilor care nu au fost prezenți la fața locului, dar au aflat despre caz din diferite surse de informare care au declarat diferite versiuni, circumstanțe care nu au fost constatate în ședința de judecată, iar declarațiile inculpatului și martorilor oculari nominalizați mai sus au fost interpretate neobiectiv, doar în folosul acușării, astfel fiind încălcat principiul prezumției nevinovăției. A menționat că, organul de urmărire penală a calificat greșit fapta comisă de inculpat, fără a fi probată componența de infracțiune incriminată, deoarece conform prevederilor art. 166¹ alin. (1) și art.152 alin. (1) Cod penal, tratamentul poate fi sau inuman sau degradant, dar nu concomitent împreună.

Instanța neîntemeiat a concluzionat că inculpatul nu realiza acțiuni ce țin de atribuțiile lui de serviciu, însă a calificat ilegal că, inculpatul acționează cu titlu oficial din numele autorității publice, iar partea acușării nu a demonstrat cauzarea suferințelor fizice și psihice părții vătămata de către inculpat prin prisma suspiciunii că corpurile delictive - filmul radiologie al umărului și cutiei toracice nu aparține părții vătămata și nici un martor ocular nu a confirmat aplicarea loviturilor cu scopul de a se răzbuna și pedepsi partea vătămata. O circumstanță importantă menționată de către inculpat, a fost faptul că prima instanță a încălcat dreptul inculpatului prevăzut de art. 22 Cod de procedură penală, de a nu fi urmărit, judecat sau pedepsit de mai multe ori pentru aceeași faptă, ori, pentru presupusa faptă infracțională, instanța de judecată a încadrat greșit calificarea faptelor inculpatului fiind astfel prezentă dubla incriminare pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 166¹ alin. (1), 152 alin. (1) Cod penal, pentru aceeași faptă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2016, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpat.

5. Instanța de apel a statuat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor pe dosar, a apreciat probele cauzei din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a inculpatului Lisnic E. în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 166¹ alin.(1) și 152 alin.(1) Cod penal.

La fel, instanța a conchis că atât inculpatul, cât și avocatul, au înaintat o versiune de apărare precum că, partea vătămata l-ar fi apucat de haină pe

Lisnic E. și în acel moment el i-a izbit mâna în jos, însă nu i-a răsucit-o, după cum afirmă partea vătămată.

Astfel, instanța de judecată a conchis că, inculpatul a încercat să aplaneze conflictul, însă nu i-a reușit și în acest scop a influențat o parte din martori.

În acest sens, instanța a menționat că martorul Caftanati A. fiind audiată sub jurământ, a comunicat că a fost rugată de către colegul lui Lisnic E., Melnic Ig., să scrie că, partea vătămată Xxx era în stare de ebrietate în momentul când a venit la ea. La fel, martorii Lomaca Al. și Melnic Ig. (colegul lui Lisnic E.), au expus fraza că „Lisnic i-a înlăturat mâna dreaptă”, exact în același sens, cum a relatat și inculpatul.

Însă, Lomaca Al., fiind martor ocular la cele întâmplate, a declarat că nu a văzut ca victima să fi căzut în momentul când se îndepărta.

6. Decizia nominalizată a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Lefter Aurel în numele inculpatului Lisnic E., care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea hotărârilor judecătorești și pronunțarea unei noi hotărâri, de achitare, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele componenței de infracțiune prevăzute de art. 166¹ alin. (1), 152 alin. (1) Cod penal.

În argumentarea recursului a indicat că, instanțele inferioare greșit au apreciat probele administrate, fiind luate în considerare doar probele acușării.

Organul de urmărire penală a înaintat inculpatului ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț și rechizitoriul în lipsa unui avocat. La fel, instanța de apel a încălcat normele procesual penale prin faptul că, neîntemeiat a indicat în procesul verbal al ședinței de judecată din 23 noiembrie 2015, că apărarea nu are probe, fapt ce nu corespunde adevărului, deoarece apărătorul a solicitat audierea martorului Răilean S., care la acel moment se afla peste hotarele țării.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit din 28 iunie 2016, a fost admis recursul ordinar declarat de avocatul Lefter A. în numele lui Lisnic E., casează decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2017, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpat.

9. Instanța de apel a constatat că, instanța de fond just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, probele au fost apreciate în modul corespunzător, iar acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 166¹ alin. (1) și 152 alin.(1) Cod penal.

Aceste împrejurări au fost constatate prin cumulul de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectând-se prevederile art.101 Cod de procedură penală.

Referitor la argumentele inculpatului că instanța de fond eronat a apreciat circumstanțele descrise în declarațiile părții vătămate, fiindcă acesta a înaintat mai multe versiuni ce se contrazic, instanța de apel a reținut ca fiind pertinente și concludente declarațiile lui Xxx depuse în cadrul ședinței instanței de fond și anume că aceste depoziții coroborează cu celelalte probe administrate și cercetate care au fost susținute și în instanța de apel.

Astfel, partea vătămată a confirmat declarațiile date în instanța de fond declarând că inculpatul i-a sucit mâina stângă, fiind lovit cu piciorul și fracturate două coaste.

Veridicitatea declarațiilor părții vătămate se confirmă prin declarațiile lui Odainic I., Dolghii V., ultimul relatând că xxx se ținea de o parte a corpului și i-a spus că Lisnic E. i-a răsucit mâina, l-a lovit și el a căzut jos pe o buturugă.

La fel, cele relatate de partea vătămată sunt afirmate și prin declarațiile martorului Caftanati A. care a declarat că la ea în vizită a venit xxx, care ofta, spunându-i că Lisnic E. i-a răsucit o mână, l-a împins peste o buturugă și l-a lovit într-o parte. Martorul a confirmat că victima nu se afla în stare de ebrietate.

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile martorilor Lomaca S., Oleiniuc I., Ganea V., Cuzmici N. care au indicat că partea vătămată xxx era în stare de ebrietate și s-a adresat cu cuvinte injurioase în adresa lui Lisnic E., precum și că victima l-a apucat de haine pe Lisnic E. care i-a îndepărtat mâina, iar ulterior Odainic A. mergând spre casă a alunecat și a căzut jos, or, acești martori au fost influențați de către inculpat pentru a depune declarații în favoarea acestuia.

Totodată, instanța de apel a respins argumentele inculpatului Lisnic E. care a indicat că acuzatorul de stat la audierea martorilor Lomaca S., Lomaca A., Oleinic I., Ganea V. și Cuzmici N. a indicat martorilor să scrie în procesele-verbale de audiere după bunul său plac, or, circumstanțele date nu au fost

constatate prin careva probe certe, procesele-verbale de audiere a martorilor au fost semnate de către ultimii, iar careva plângerii pe motiv că acuzatorul de stat ar fi indicat martorilor ce să scrie în procesele-verbale nu au fost formulate de către ultimii, nici susținute de către aceștia în timpul audierii acestora în cadrul cercetării judecătorești.

Instanța a conchis că nu pot fi reținute ca pertinente, motivele apelantului precum că procurorul nu a stabilit circumstanțele ce țin de poziționarea inculpatului în teren în raport cu partea vătămată în timpul presupuselor lovituri, de la ce înălțime partea vătămată a primit lovituri cu genunchiul în abdomen ținând cont de faptul că era cu mâna stângă răsucită puternic în sus și cu capul aplecat în jos, inculpatul stătea pe loc sau și-a schimbat poziția, xxx s-a rostogolit după ce a primit primele lovituri sau nu, cu care picior inculpatul l-a lovit pe victimă, deoarece în timpul audierii părții vătămate acesta a clarificat unele aspecte, și anume de care mână a fost răsucită, de câte ori a fost lovit de către inculpat, precum și în ce regiune. Mai mult că declarațiile părții vătămate apreciate în coroborare cu celelalte probe administrate și cercetate, confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate.

Cât privește temeiul indicat de inculpat că în procesul-verbal de confruntare din 20.05.2013 dintre martorul Oleinic Iurie și partea vătămată xxx, ultimul a recunoscut că la 12.02.2013 a alunecat în șanțul prin care curge apa, instanța a reținut că acest fapt a avut loc după consumarea conflictului între inculpat și partea vătămată, respectiv, faptul că victima a alunecat nu poate substitui existența acțiunilor lui Lisnic E. care au fost îndreptate față de victimă.

În acest sens, instanța de apel a conchis că declarațiile părții vătămate depuse în cadrul instanței de fond, susținute în instanța de apel coroborează cu concluziile din raportul de expertiză medico-legală nr. 688/D din 04.04.2013, potrivit căruia, fractura coastei VIII dreapta pe linia axilară posterioară se califică ca vătămare corporală medie; nu este posibil de confirmat sau de exclus posibilitatea producerii fracturii costale în timpul și circumstanțele indicate în ordonanța de expunere a expertizei; schimbările artro-osteomoderative articulației humeroscapulare stânga este o maladie preexistentă și de făcut legătură cauzală între circumstanțele indicate și diagnosticul stabilit nu este posibil; cauzarea vătămarilor corporale depistate

la xxx în rezultatul căderii libere sau cu accelerație se exclude, din motivul localizării corporale pe suprafețe protejate ale corpului.

La acest capitol, instanța a reținut ca fiind pertinente și concludente declarațiile expertului medico-legal Vicol A., care examinând pelicula radiologică a cutiei toracice a părții vătămate, a declarat că fractura costală conform peliculei radiologice din 13.02.2013 pe numele lui xxx este recentă. Mecanismul producerii fracturii coastei părții vătămate este rezultatul lovirii cu un corp dur, bont. Cauzarea fracturii costale nu produce obligatoriu vătămări a țesuturilor moi la nivelul fracturii, întinderea ligamentelor nu poate fi stabilită prin nici o investigație, aceasta poate fi constatată doar prin cele relatate de către pacient.

Totodată, instanța de apel a respins ca neîntemeiate temeiurile indicate de inculpat, precum că în timpul conflictului nu se afla în serviciu, or, în virtutea funcției pe care o deținea, în calitate de funcționar public cu statut special, acesta avea obligația de a respecta personalitățile cetățenilor, constituind un garant al apărării demnității, drepturilor și libertăților și intereselor lor legitime, fiind obligat de a nu aplica forța fizică, decât pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele non-violente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin. Colaboratorului de poliție îi este interzis să aplice, să încurajeze sau să tolereze acte de tortură, tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în orice circumstanță s-ar afla, să recurgă la forță, cu excepția cazurilor de necesitate absolută, și numai în măsura necesară atingerii unui obiectiv legitim, să lezeze dreptul fiecărei persoane la viața privată, decât în caz de necesitate absolută și numai în măsura necesară pentru realizarea obiectivului legitim.

Cu referire la argumentele apelantului referitor la faptul că prima instanță a încălcat dreptul inculpatului prevăzut de art. 22 Cod de procedură penală, de a nu fi urmărit, judecat sau pedepsit de mai multe ori pentru aceeași faptă, sau pentru presupusa faptă infracțională, respectiv, instanța de fond a încadrat greșit calificarea faptelor inculpatului potrivit învinuirii formulate, fiind astfel dubla incriminare pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166¹ alin. (1) și art. 152 alin. (1) Cod penal, instanța de apel le-a apreciat ca nefondate, deoarece, faptul că inculpatului Lisnic E. i-au fost incriminate comiterea a două infracțiuni nu constituie o încălcarea a

principiului de a nu fi urmărit, judecat sau pedepsit de mai multe ori, în speță fiind prezent un concurs ideal de infracțiuni, adică inculpatul a săvârșit acțiuni care întrunește elementele a două infracțiuni.

Astfel, acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunilor incriminate.

10. Împotriva hotărârilor judecătorești au declarat recurs ordinar partea vătămată xxx și avocatul Moroi A. în numele inculpatului, care au solicitat:

- partea vătămată, care, fără a invoca vre-un temei de drept prevăzut la art. 427 alin.(1) CPP, solicită casarea hotărârilor contestate și pronunțarea unei noi hotărâri de încetare a procesului penal în privința lui Lisnic E., cu aplicarea Legii privind amnistia.

A menționat că a indicat instanței de apel că nu are careva pretenții față de inculpat, cu care a fost în conflict. În legătură cu faptul că s-au împăcat, nu dorește ca Lisnic E. să fie atras la răspundere penală. Personal a scris cererea în cauză nefiind impus de nimeni pentru ce a și semnat. Această cerere nu a înregistrat-o și nu a prezentat-o la Curtea de Apel Chișinău.

La 07 aprilie 2017, prin declarație notarială a indicat cele nominalizate mai sus.

Inculpatul se căiește de cele comise, iar el nu are careva pretenții materiale față de Lisnic E. Pe perioada examinării cauzei nu a solicitat, inclusiv și la moment nu solicită încasarea prejudiciului material, moral sau cheltuieli de judecată din partea inculpatului.

- avocatul Moroi A. în numele inculpatului, care a solicitat casarea hotărârilor judecătorești și pronunțarea unei noi hotărâri de încetare a procesului penal cu aplicarea față de inculpatul Lisnic E. a Legii nr. 210 privind amnistia.

Astfel, a indicat că în speță au apărut circumstanțe care duc la încetarea procesului penal, făcând referire la prevederile art. 332 alin.(1), 391 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

Potrivit art. 107 alin.(1) Cod penal, amnistia este actul ce are ca efect înlăturarea răspunderii penale sau a pedepsei fie reducerea pedepsei aplicate sau comutarea ei.

Totodată a menționat că potrivit alin.(2) al Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia, încetarea procesului penal conform alin.(1) are loc cu acordul scris al învinuitului sau inculpatului.

Prin cererea sau acordul din 04.04.2017 adresată Curții Supreme de Justiție, inculpatul se căiește profund de cele comise și potrivit art. 2, alin. (1), (2) al Legii nominalizate, a solicitat încetarea procesului penal cu aplicarea amnistiei.

Reieșind din materialele cauzei, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 166¹ alin. (1) și art.152 alin.(1) Cod penal la începutul lunii februarie 2013, adică până la adoptarea Legii sus menționate, acestea fiind atribuite la categoria infracțiunilor mai puțin grave și grave.

La fel, a reținut că Lisnic E. pentru prima dată a comis fapta prejudiciabilă pasibilă răspunderii penale, anterior nefiind condamnat, își recunoaște vina în săvârșirea faptei incriminate, se căiește activ de cele comise.

Mai mult ca atât, partea vătămată a adresat către instanța de apel o cerere în care a specificat că nu are careva pretenții față de inculpat, cu care ulterior s-au împăcat și nu dorește ca acesta să fie atras la răspundere penală. xxx personal a scris cererea data, nefiind impus de nimeni, pentru care a și semnat, însă cererea nu a fost înregistrată în instanța de apel.

La 02 aprilie 2017, partea vătămată a depus instanței de recurs o asemenea cerere cu o astfel de solicitare, iar prin declarația notarială din 07.04.2017 a confirmat că nu are careva pretenții față de inculpat sub nici o formă.

Recurentul a menționat că inculpatul are la întreținere doi copii minori, precum și concubina acestuia este însărcinată, în acest sens anexând certificate medicale, iar Lisnic E. fiind unicul întreținător al familiei.

Reieșind din cele nominalizate, consideră oportun și posibil de aplicat față de inculpat a prevederilor Legii nr.210, cu încetarea procesului penal.

11. Asupra recursului părții vătămate a depus referință avocatul Moroi A. în numele inculpatului, care a considerat recursul unul întemeiat și care urmează a fi admis integral.

11.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor ordinare, solicitând respingerea acestora ca fiind inadmisibile, argumentând, că față de inculpat nu poate fi aplicată Legea nr.210 privind amnistia, din motiv că pe parcursul urmăririi penale și judecării cauzei, acesta nu și-a manifestat căința activă în cele comise.

12. Judecând recursurile ordinare declarate în raport cu materialele

dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că acestea urmează a fi admise, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin.(1) pct.11) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul *când aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o nouă lege sau anulată de un act de amnistie*.

În recursurile declarate, atât avocatul Moroi A. în numele inculpatului, cât și partea vătămată xxx au invocat precum că față de Lisnic Eugeniu urmează a fi aplicate prevederile Legii nr.210 cu privire la amnistie în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, având în vedere că inculpatul și-a recunoscut vina, manifestând căința sinceră și activă pentru fapta comisă, infracțiunile au fost comise până la adoptarea respectivei legi, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, conștientizând caracterul ilicit al faptelor sale, precum și partea vătămată nu are careva pretenții materiale sau morale față de el.

La acest capitol, instanța de recurs reține că, la 09 septembrie 2016 au intrat în vigoare prevederile Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R.Moldova.

Potrivit art.1 alin.(1) și (2) și art.2 alin.(1) din Legea nominalizată, actul se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal și celor condamnate care sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probațiune sau termenului de probă și sunt evaluate psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu sau redus, dacă aceste persoane cad sub incidența prevederilor art.2-9, 11 și 12.

Căința activă a persoanei se determină în conformitate cu criteriile stabilite la art. 57 Cod penal, fără a ține cont de criteriul gravității faptei comise.

Procedura de aplicare a actului amnistiei față de inculpat este reglementată de art. 2 din Legea nr. 210, unde se stipulează expres că procesul penal încetează la faza de judecare a cauzei, care include toate instanțele ordinare de judecată, adică atât prima instanță, cât și instanța de apel și cea de recurs ordinar, dacă sunt întrunite condițiile expres indicate în această lege.

Procesul penal încetează la faza de urmărire penală sau la cea de judecare referitor la infracțiunea săvârșită până la adoptarea prezentei legi

pentru care prevede în calitate de pedeapsă principală maximă o pedeapsă nu mai aspră decât pedeapsa cu închisoare pe un termen de 7 ani.

Potrivit art.57 alin.(1) Cod penal, persoana care pentru prima oară a săvârșit o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă poate fi liberată de răspundere penală dacă ea, după săvârșirea infracțiunii, s-a autodenunțat de bună voie, a contribuit activ la descoperirea acesteia, a compensat valoarea daunei materiale cauzate sau, în alt mod, a reparat prejudiciul pricinuit prin infracțiune.

Conform prevederilor art.107 alin.(1) Cod penal, amnistia este actul ce are ca efect înlăturarea răspunderii penale sau a pedepsei fie reducerea pedepsei aplicate sau comutarea ei.

Din materialele cauzei rezultă că, atât avocatul inculpatului, cât și partea vătămată în recursurile ordinare declarate, au solicitat încetarea procesului penal în privința lui Lisnic E. pe motivul intervenirii amnistiei. Mai mult ca atât, la recurs fiind anexată și cererea inculpatului, care, indică că se căiește sincer de cele comise, astfel solicită încetarea procesului penal potrivit art.2 alin.(1), (2) al Legii nr. 210.

În acest sens, Colegiul penal menționează și faptul că, în declarația notarială înregistrată cu nr. 2609 la 07.04.2017, partea vătămată xxx a confirmat că nu are careva pretenții față de Lisnic E. nici material sau de alt gen, precum și nu solicită încasarea prejudiciului material, moral sau cheltuieli de judecată (f.d.99, vol.III).

Având în vedere cele expuse și prevederile normelor citate supra, ținând cont de faptul că inculpatul Lisnic E. și-a recunoscut vina și se căiește sincer pentru faptele comise, că se caracterizează pozitiv la locul de trai, circumstanțe stabilite și reținute de către instanța de recurs, că infracțiunile au fost comise până la adoptarea Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R.Moldova nr.210 din 29.07.2016, precum și că partea vătămată careva pretenții de ordin material sau moral față de inculpat nu are, instanța de recurs consideră că Lisnic Eugeniu întrunește condițiile prevăzute de Legea nominalizată.

Astfel, Colegiul penal apreciază că, în speță, se constată existența circumstanțelor, prevăzute de art. 391 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care exclud tragerea la răspundere penală, deoarece a intervenit Legea nr.210 din 29 iulie 2016 privind amnistia, motiv pentru care procesul penal în

privința lui Lisnic E. în baza art. 152 alin.(1) și 166¹ alin.(1) Cod penal, urmează a fi încetat conform prevederilor Legii sus menționate, or, inculpatul a recunoscut vina integral și a manifestat căința activă.

13. În conformitate cu prevederile art. 391 alin. (1) pct.6), 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursurile ordinare declarate de partea vătămată Odainic Alexei și avocatul Moroi Andrian în numele inculpatului Lisnic Eugeniu, casează total sentința Judecătorei Rezina din 24 aprilie 2014 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2017, în cauza penală în privința lui Lisnic Eugeniu, cu pronunțarea unei noi hotărâri, după cum urmează.

Se dispune încetarea procesului penal pe învinuirea înaintată lui Lisnic Eugeniu în baza art. 152 alin. (1) și 166¹ alin. (1) Cod penal, conform prevederilor art. 2 al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia, în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Lisnic Eugeniu urmează a fi eliberat din penitenciar, dacă în privința lui nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest sau nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 august 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Ghenadie Nicolaev

Petru Moraru